

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9CoCsp/74/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216216466
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2216216466.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: OTP Banka Slovensko, a.s., Štúrova 5, Bratislava, IČO: 31 318 916, zastúpenej: AK Herceg, s.r.o., Košická 56, Bratislava, IČO: 35 890 240, proti žalovanému: R. O., nar. XX. R. XXXX, trvalý pobyt Q. T. XXX, o 3.140,55 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 7Csp/132/2016-105 zo dňa 8. januára 2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej (III.) a v časti náhrady trov konania (IV.) r u š í a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

II. Odvolanie žalobkyne proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v napadnutej časti o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 3.113,75 eur, úroky vo výške 921,38 eur, úroky z omeškania vo výške 1% ročne zo sumy 4.061,93 eur od 21. mája 2015 do zaplataenia (I.) odvolací súd o d m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 3.113,75 eur, úroky vo výške 921,38 eur, úroky z omeškania vo výške 1% ročne zo sumy 4.061,93 eur od 21. mája 2015 do zaplataenia (I.) a v zostávajúcej časti bola žaloba zamietnutá (III.). Konanie bolo čiastočne zastavené vo výške istiny 26,80 eur a úrokov vo výške 79,97 eur, ako aj úrokov z omeškania vo výške 2,10 eur (II.). Žalobkyni bola priznaná náhrada trov konania v rozsahu 60,52 %. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 1, 2, 6, § 10 ods. 1 ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), § 517 ods. 1, § 565 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o úvere dňa 21. mája 2012 medzi stranami konania, ktorú kvalifikoval ako platnú. Z dôvodu porušenia zmluvných povinností žalovaným, vyplývajúcim z uvedenej zmluvy, došlo zo strany žalobkyne k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Dôvodnosť žaloby mal súd prvej inštancie preukázanú špecifikáciou o zosplatnení úveru (istina predstavovala 3.140,55 eur, z ktorej sumy žalobkyňa vzala žalobu späť vo výške 26,80 eur). Žalobkyni bola preto priznaná súdom prvej inštancie suma 3.113,75 eur. Za dôvodné súd prvej inštancie považoval aj vyčíslené úroky vo výške 921,38 eur a preto aj uvedená suma bola žalobkyni priznaná. Podľa § 144 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov) súd prvej inštancie konanie čiastočne zastavil o sumu 26,80 eur, úroky 79,97 eur a úroky z omeškania 2,10 eur, z dôvodu späťvzatia žaloby žalobkyňou v tejto časti. Konštatoval, že úroky z úveru prináležia veriteľovi len do splatnosti dlhu a následne sa dlžník dostáva do omeškania a preto je povinný platiť úroky z omeškania. Poukázal na rozhodnutie NS SR R 59/1998, ktorý záver bol akceptovaný aj rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) sp. zn. IV. ÚS 476/2012 (pokiaľ veriteľ pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný, nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru). Pri poskytnutí úveru si zmluvné strany dojednávajú úroky, ako aj lehotu na vrátenie finančných prostriedkov. Ak nie je úver po splatnosti splatený, zákon priznáva veriteľovi za zadržovanie

jeho finančných prostriedkov sankcie, či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta). Úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s ňou nakladať a produkovať zisk. Po nadobudnutí splatnosti úveru veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov ku dňu splatnosti úveru. Predčasná splatnosť úveru bola v posudzovanej veci vyhlásená v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 O. z. (po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, za súčasného upozornenia žalovaného v lehote nie kratšej ako 15 dní od uplatnenia tohto práva). Žalobkyni bola preto priznaná suma 3.113,75 eur a úroky z omeškania vo výške 1% od 21. mája 2015 do zaplatenia. Z dôvodu, že žalobkyňa sa domáhala zaplatenia sumy 4.035,13 eur a bola jej priznaná suma 3.113,75 eur, jej úspech v spore predstavoval 80,26 %. Úspech žalovaného činil 19,74 %. Pomer úspechu a neúspechu strán konania mal za následok vznik nároku žalobkyne na náhradu trov konania v rozsahu 60,52 %. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, keďže žalobkyňa mala v konaní čiastočný úspech a podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania malo byť rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa, navrhujúc jeho zrušenie alternatívne zmenu, tak že žalovaný bude zaviazaný zaplatiť žalobkyni nárok, ktorého sa domáhala podľa žaloby a ďalších podaní (istina 3.113,75 eur, úroky za obdobie od 30. septembra 2016 vo výške 1.706,65 eur, úroky z omeškania do 30. septembra 2016 vo výške 47,97 eur, poplatky vo výške 50 eur, úroky vo výške 18,90 % zo sumy 3.113,75 eur od 1. októbra 2016 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 1% ročne zo sumy 3.113,75 eur od 1. októbra 2016 do zaplatenia). Odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa predovšetkým nesúhlasila s právnym záverom súdu prvej inštancie o nepriznaní úroku z úveru po jeho zosplatení. Poukázala na ustanovenie § 502 ods. 1 ObZ (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov), podľa ktorého má právo okrem úrokov z omeškania aj na úhradu bežných úrokov. Zákon viaže povinnosť dlžníka platiť úroky na dobu poskytnutia finančných prostriedkov. Z ustanovenia § 503 ObZ nevyplýva pre veriteľa nemožnosť požadovať zaplatenie úrokov z úveru aj po vyhlásení predčasnej splatnosti. Vyhlásením predčasnej splatnosti úveru nedochádza k automatickému vráteniu poskytnutých finančných prostriedkov. Tieto ostávajú aj naďalej k dispozícii dlžníka, ktorý s nimi môže nakladať podľa svojho uváženia, a to napriek tomu, že nemá už právo ich u seba držať a užívať. Keďže s finančnými prostriedkami naďalej disponuje dlžník, veriteľ aj za tento čas má právo na bežnú odplatu za ich užívanie. Záväzok platiť úroky ako odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov je podstatnou časťou zmluvy o úvere. Z podstaty úroku ako ceny za používanie peňažných prostriedkov vyplýva, že povinnosť dlžníka platiť úrok platí až do doby vrátenia úveru. Rozhodnutie zamedzujúce dlžníkovi platiť úroky zo splatnej pohľadávky, ukladajúce len úroky z omeškania, by takéhoto dlžníka neprímerane zvýhodňovalo oproti riadne platiacim klientom. Na podporu svojej argumentácie žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/178/2017 a 25Co/140/2013. Krajský súd v Nitre v rozhodnutí sp. zn. 12Co/42/2017 konštatoval, že nemožno vychádzať z toho, že by došlo k dvojnásobnému zaťažovaniu spotrebiteľa v podobe úrokov z úveru a úrokov z omeškania (neznamená to značnú nerovnováhu zmluvných strán). Súd prvej inštancie sa podľa názoru žalobkyne tiež nevysporiadal s jej argumentáciou v podaní zo dňa 13. júla 2018, v ktorom bolo poukázané na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 33Odo 657/2005, v ktorom bol vyslovený záver, že nie je možné vylúčiť, aby zmluvné strany pri peňažnej pôžičke dohodli úroky aj za dobu, počas ktorej bude istina dlžníkom skutočne užívaná, t. j. do jej faktického vrátenia veriteľovi (teda aj za dobu, počas ktorej je dlžník v omeškani so splní svojho záväzku, pretože istinu v dohodnutej dobe nevrátil). Určujúci je vždy obsah zmluvy podľa dohody zmluvných strán. Uvedený záver zopakoval NS ČR v rozhodnutí sp. zn. 33Cbo 140/2014. Obidva úroky môžu byť veriteľom požadované popri sebe bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny vzťah alebo nie. Rozhodnutie NS SR R 59/1998 nezohľadňuje predmetný skutkový stav. V danom prípade ho nebolo možné bez ďalšieho aplikovať, ani na všetky prípady, v ktorých sa veriteľ domáha zaplatenia popri úrokoch z omeškania aj zmluvných úrokov. Z napadnutého rozhodnutia pritom nevyplýva z akého dôvodu bola zamietnutá žaloba aj v časti splatných poplatkov k 30. septembru 2016 vo výške 50 eur. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu vychádza nielen z článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ale aj z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 119/03, v ktorom bol vyslovený záver, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom

súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Napadnuté rozhodnutie je preto zmätočné.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej.

5. V prejednávanej veci súd prvej inštancie odôvodnil zamietnutie zmluvného úroku z úveru po zosplatnení dlhu jeho nedôvodnosťou, i s poukazom na rozhodnutia vyšších súdov, z dôvodu, že úroky z úveru prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu a následne sa dlžník dostáva do omeškania s plnením dlhu a preto je povinný platiť už len úroky z omeškania.

6. Za ustálenú prax dovolacieho súdu je potrebné považovať riešenie vyššie uvedenej právnej otázky spôsobom, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo 46/2020, 5Cdo 42/2020, 2Cdo 115/2019, 8Cdo 237/2019, 8Cdo 135/2020, 9Cdo 24/2020, 8Cdo 221/2019 a 2Cdo 241/2019).

7. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinnosti profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania (porov. rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo 42/2020).

8. Dlžníkovi preto zostáva záväzok platiť úrok rovnaký ako v čase jeho dojednanja, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednanja, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal zaplatiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie by bolo porušením § 53 ods. 1 O. z. (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo 42/2020).

9. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k zamietajúcej časti vo veci samej, nebola dostatočne ani konkretizovaná časť žalobou uplatňovaného nároku, na ktorú sa vzťahovalo odôvodnenie súdu prvej inštancie o zamietnutí zmluvných úrokov z úveru po zosplatnení a vo vzťahu k ďalším zamietnutým častiam nároku žalobkyne, absentovalo okrem ich konkretizácie aj odôvodnenie, z akých dôvodov došlo k zamietnutiu žaloby, napr. vo vzťahu k uplatňovaným poplatkom, úrokom z omeškania, teda vzhľadom na predmet konania, po zohľadnení čiastočného späťvzťatia žaloby a priznania časti uplatňovaného nároku.

10. Zákon (§ 220 CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia, normovaním obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozsudku obsahovať, keďže má význam z hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany účastníkov konania, ako i vyššieho súdu, ktorý ho bude preskúmať, ale aj zo strany verejnosti.

11. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad sp. zn. I. ÚS 265/05) pokiaľ súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (napríklad sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

12. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 220 CSP. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ústavne konformným výkladom ustanovenia § 220 CSP pritom treba dospieť k záveru, že s požiadavkami v ňom uvedenými je v rozpore aj úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práva na tento argument (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 410/03).

13. Súd, ktorý sa vysporiadáva s argumentáciou strany konania, nemôže ju odmietnuť len pre nesprávnosť, ale musí uviesť, v čom táto nesprávnosť konkrétne spočíva. Základom pre rozhodnutie súdu sú právne normy, ktoré sú na konkrétny prípad aplikovateľné a s ktorými sa súd musí vyrovnáť.

14. S poukazom na vyššie uvedené, rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedalo požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Postrádalo argumentačný základ, ktorého správnosť by odvolací súd preskúmal, vo vzťahu k zamietajúcej časti vo veci samej.

15. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane konania, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, ktoré nenahrádza prvoinštančné konania.

16. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, v intenciách vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu, vyhodnotiť výsledky dokazovania vo vzťahu ku konkrétnej zamietajúcej časti vo veci samej, vymedzením uplatňovaného nároku žalobkyňou, ktorou sa domáhala nielen zmluvných úrokov z úveru po splatnosti dlhu. Pri svojom rozhodovaní bude prihliadať aj na ustálenú prax dovolacieho súdu pri riešení právnej otázky, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo 46/2020, 5Cdo 42/2020, 2Cdo 115/2019, 8Cdo 237/2019, 8Cdo 135/2020, 9Cdo 24/2020, 8Cdo 221/2019 a 2Cdo 241/2019).

17. V odôvodnení súdneho rozhodnutia bude potrebné sa zaoberať aj ďalšími konkrétnymi nárokmi žalobkyne, vo vzťahu ku ktorým bola žaloba zamietnutá, s uvedením argumentačného základu v čom nedôvodnosť tejto časti žaloby spočíva.

18. Podľa § 220 ods. 2 CSP súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec správne posúdil. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočne a

presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

19. Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

20. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadri skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol.

21. Odvolací súd podľa ustanovenia § 386 písm. b/ CSP odmietol odvolanie žalobkyne proti výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 3.113,75 eur, úroky vo výške 921,38 eur, úroky z omeškania vo výške 1% ročne zo sumy 4.061,93 eur od 21. mája 2015 do zaplatenia, z dôvodu, že žalobkyňa nebola osobou oprávnenou podať odvolanie proti prvému výroku napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým jej bolo vyhovené. Subjektívna stránka prípustnosti odvolania sa viaže na osobu odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie, t. j. či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje odvolanie podať (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom). Takýmto dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvej inštancie bol odvolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery. Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o jeho prípustnosti tak po stránke objektívnej ako aj po stránke subjektívnej (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 240/2012). Z dôvodu, že žalobkyňa ani neuviedla dôvod, pre ktorý by bola napadnutým rozhodnutím negatívne dotknutá vo vzťahu k prvému výroku napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým jej súd prvej inštancie vyhovel, subjektívna stránka prípustnosti odvolania nebola naplnená a odvolanie muselo byť odmietnuté.

22. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

23. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.